

Nytårsdag 2018 (712-719/586-701)

På denne verdslige nytårsdag her i kirken kunne man jo nok forledes til at tale om håbet for det nye år – eller at se tilbage på året, der gik. Sådan at sætte Guds ord ind i denne verden – for Gud har da en mening om hvad der er godt og hvad der ondt.

Men et sådant tiltag vil jo kun være at forkynde din eller min mening om Gud. Nej, det verdslige år må kirken lade gå sin gang - og det uden at bekymre sig om det - for det vedkommer sådan set ikke kirken.

Den kirke, der kalder sig selv for rummelig. Og rummelig er jo et vidt begreb – lige fra noget snævert til det uendelige.

Denne rummelige danske folkekirke er understøttet af staten. Og dens forfatning reguleres ved lov – lovene er der, men ikke forfatningen – den er aldrig lavet. Og jeg havde nær sagt tak for det!

I den forgangne uge har TV2 fremført nogle resultater fra en undersøgelse af folkekirkens præsters holdning til nogle konkrete spørgsmål.

Det ene spørgsmål drejede sig om hvorvidt kvinder kan være præster – eller præstinder - som de lidt nedladende blev kaldt i 1949 - da det blev muligt for kvinder at søge embede.

På det punkt har rummeligheden virkelig ændret sig i de 168 år, folkekirken har eksisteret.

Hvordan har så den rummelighed det 68 år efter at kvinderne kunne søge et præstekald for første gang. Det afslører TV2s undersøgelse – for her svarede 34 ud af de 431 mandlige præster, at de ikke ønsker kvindelige præster. Deres argumentet er nogle løsrevne citater fra Paulus – og så en henvisning til kirkens tradition.

Rigtignok har kvinden ikke været ligestillet med manden i langt den største del af kirkens historie, men.... deres argumentation holder ikke vand i dag! Ja den har aldrig holdt vand.

For evangelierne modbeviser disse præsters argumentation. Ja de modsiger fuldstændig en mandsperson, som anser det som sin soleklare ret at dominere, kontrollere og definere kvinden, hendes virkelighed og aktiviteter.

Og hvorfor? Jo se: det var en kvinde og ikke en mand – der salvede Jesus kort før hans indtoget i Jerusalem palmesøndag.

Og da disciplene bebrejder hende denne handling, siger Jesus: ”Hvor som helst i hele verden evangeliet prædikes, skal også det, hun har gjort, fortælles til minde om hende.”

Og det fordi hun salvede ham til hans død og opstandelse – salvede ham som Kristus.

Ligeledes er det i alle de fire evangelier kvinder, der som de første får åbenbaret opstandelsen.

Og synderinden Maria Magdalene er en gennemgående skikkelse ved Kristi åbenbaring påskemorgen.

Det er således kvinder, der er de første forkyndere af det kristne opstandelsesbudskab – er de første præster i samtlige fire evangelier.

Hvorimod mændene, disciplene, var tvivlende, rådvilde og bange.

Men det skulle ikke vare længe, før end Paulus fik sat lidt skik på det forhold og på kønnenes rækkefølgen. Han måtte ty til det Gamle Testaments skabelsesmyte – den hvor kvinden er skabt af mandens ribben. Deraf kunne han lave sin læresætning.

Som han skrev: Kristus er hver mands hoved, manden er kvindens hoved, og Kristi hoved er Gud. Kort sagt manden er guddommelig ifølge Paulus –og kvinden kun guddommelig i kraft af manden.

Ja så var det ligesom sat på plads – og dette formørkede oldtidssyn på kvinden lever så endnu iblandt nogle danske mandlige folkekirkepræster! Paulus skal jeg ikke skose – han levede i en patriarkalsk tid – og satte forkyndelsen af Kristus ind i en snæver patriarkalsk ramme.

Men de præster der i dag afviser kvindelige kollegaer, ved vist ikke, hvad det vil sige: det i sig selv at være en synder og samtidig i Kristus være et Guds barn. På en og samme tid: retfærdig og synder.

Derfor havde de godt af at hører hvad ordet vil os i dag. – For her vil Jesus Kristus lære os at bede ret – for kun da, kan vi hører tilgivelsens ord til nyt liv!

Men hvad er bøn egentlig? Hvis man skal prøve at give en definition på hvad bøn er – ja så er det vel først og fremmest en samtale; forstået på den måde at den der beder forventer en handling fra den som han eller hun beder til.

Moder Therese bad flere gange dagligt. En journalist spurgte hende engang hvad hun bad om? Og hun svarede: jeg lytter! Jo sagde journalisten, men hvad siger Gud så til dig? ”Han lytter også”, svarede hun.

For moder Therese var bøn altså et stille og nært fællesskab med Gud – ikke et hørligt fællesskab ud fra husenes tage – men et stille nærvær sammen med Gud.

Et nærvær med den Gud, som du ikke kender – ham du aldrig har set – men som ser dig i det skjulte.

Og det er ikke en bøn til den gud – som du har en eller anden ubegribelig mening om – for han findes kun i din mening om ham.

Han er underlagt dine betingelser og de forventninger, som du nu engang har til din gud. Og den gud findes kun inde i dig – og det er intet værd.

Nej, vi skal bede til den Gud, som er den levende og sande Gud, den skjulte Gud. Det er ham, du og jeg skal opløfte vore hjerter til. Det er ham vi skal kalde Far. Han er den som er Herre over liv og død.

Bøn er personlig – det er dit forhold til din skaber og opretholder – over for ham skal du, uden omsvøb, stille dit syndige liv til skue. Det er til ham, du skal bede - at hans vilje må ske - at hans rige må komme.

Ikke fordi du vil det. For det vil hænde alligevel - at hans vilje vil ske – og at hans rige vil komme. Men fordi du vil tage imod det, som kommer i fortrøstning til, at han er din Far i himlen som intet ondt vil dig.

I den fortrøstning – eller som de gamle ville sige det: i den lydighed! Kan du trygt tro at intet kan skade dig og dødens blund kun skal vare - en liden stund. Amen

Lov og tak og evig ære, være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen.